

Capitolul 4

Marea zi a Ispășirii (3)

„Când va termina de făcut ispășirea pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile fiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va fi pregătit pentru aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un ținut nelocuit; în pustie, să-i dea drumul.

Aaron să intre în cortul întâlnirii; să-și lepede veșmintele de în, pe care le îmbrăcase la intrarea în sfântul locaș și să le lase acolo. Să-și spele trupul cu apă într-un loc sfânt și să-și ia din nou veșmintele. Apoi să iasă afară, să-și aducă arderea lui de tot și arderea de tot a poporului și să facă ispășire pentru el și pentru popor. Iar grăsimea jertfei de ispășire s-o ardă pe altar. Cel ce va fi izgonit țapul pentru Azazel să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără. Să se scoată afară din tabără vițelul jertfei pentru păcat și țapul jertfei pentru păcat, al cărui sânge a fost dus în sfântul locaș pentru facerea ispășirii, și să le ardă în foc pieile, carnea și baliga. Cel ce le va arde să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă; după aceea poate să intre în tabără.

Aceasta să fie o rânduială permanentă: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele și să nu faceți nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea DOMNULUI. Aceasta să fie pentru voi un sabbat de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o rânduială permanentă. Ispășirea să fie făcută de preotul care va fi primit ungerea și care va fi fost consacrat să urmeze tatălui său în slujba preoției; să se îmbrace cu veșmintele de în, cu veșmintele sfinte. Să facă ispășire pentru Locul Preasfânt, să facă ispășire pentru cortul întâlnirii și pentru altar; și să facă ispășire pentru preoți și pentru tot poporul adunării. Aceasta să fie pentru voi o rânduială permanentă: o dată pe an să se facă ispășire pentru copiii lui Israel, pentru păcatele lor“. Aaron a făcut întocmai cum Domnul poruncise lui Moise“ (Levitic 16.20-34).

Am cântat adesea împreună: „Înainte ca această creație să se fi născut, Tu L-ai ales pentru jertfă, un Miel curat și fără cusur. Pe cruce El a fost pentru noi făcut păcat, blestem; pentru Tine a fost o mireasmă plăcută“. Și apoi: „El a împlinit voia Ta, a desăvârșit marea Ta lucrare dumnezeiască. El a venit ca să împlinească tot ceea ce dragostea Ta a gândit mai dinainte“. Nu este aceasta tocmai ceea ce noi privim în aceste zile? Domnul a venit ca să înfăptuiască lucrarea, ca să facă voia lui Dumnezeu. El spune: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule“. Și apoi se spune mai departe: „... prin care voie noi am fost sfințiți“ (Evrei 10.9-10).

Da, era voia lui Dumnezeu ca noi să fim mântuiți. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“ Însă noi am văzut în prima parte că înainte ca Dumnezeu în harul Său să Se poată întoarce spre păcătoșii pierduți, cum am fost noi, trebuia ca Persoana Sa înjosită să fie preamărită. Cum putea

Dumnezeu să dovedească har, să arate dragoste, când dreptatea Sa era atacată și slava și onoarea Sa erau călcate în picioare? Trebuia ca dreptatea lui Dumnezeu să fie satisfăcută, înainte ca să poată străluci dragostea lui Dumnezeu; căci dragostea lui Dumnezeu nu poate niciodată să lucreze în contradicție cu dreptatea, sfințenia și adevărul.

Așa am văzut în primul țăp și în vițelul care au fost înjunghiați. Primul țăp am văzut că era pentru DOMNUL. Și am observat cum sângele a fost dus înăuntru și a fost stropit pe capacul ispășirii, așa că Dumnezeu înaintea Sa a văzut moartea unuia care L-a slăvit, moartea unui om care a fost ascultător până la moarte și asupra căruia El a exercitat toată judecata asupra păcatelor. „Căci pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi“. Romani 8.3 spune că Dumnezeu, „trimițând pentru păcat, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare omului păcătos, a condamnat păcatul în firea păcătoasă,...“ în așa fel încât dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută pe deplin cu privire la omenire. Dreptatea Lui a fost satisfăcută nu cu privire la fiecare persoană în parte, ci cu privire la omenire; căci omenirea L-a dezonorat, însă acum Unul din această omenire L-a slăvit mult mai mult decât El fusese dezonorat odinioară.

Dar nu este destul că Dumnezeu poate oferi harul Său, că El este liber acum să lase ca Evanghelia să fie vestită și să spună tuturor: veniți să vă împăcați cu Mine! Pe lângă aceasta trebuia să se întâmple ceva cu omul și pentru om, ca să-l facă în stare să vină în prezența lui Dumnezeu, astfel ca Dumnezeu să-i poată dovedi harul Său. Această parte a lucrării Domnului Isus o avem aici în cel de-al doilea țăp, care este pentru popor. Nu este de ajuns că Dumnezeu este îndurător față de noi; El trebuia să poată fi îndurător și față de păcatele noastre. Aceasta este marea diferență pe care o avem în cunoscutul verset din 1 Ioan 2.2: „El este ispășirea pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi“. Mulți s-au încurcat în acest verset și nu înțeleg pentru ce nu spune aici: pentru păcatele lumii. Ei susțin, totuși, că așa trebuie să scrie aici. Și ei spun așa: Domnul Isus este ispășirea pentru păcatele lumii. Însă aceasta este în contradicție cu ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu și rezolvarea acestei întrebări o avem aici în această secțiune.

Cuvântul „ispășire“ (hilasmos în greacă), care este întrebuințat aici, înseamnă „îndurător, binevoitor, a arăta îndurare sau har“. Dar este o mare diferență între lume și noi, aceia care suntem acum copii ai lui Dumnezeu. Am văzut că acum Dumnezeu, pe baza sângelui care a fost dus în Locul Preasfânt, este îndurător față de fiecare om de pe pământ și că El invită pe fiecare: Vino la Mine, ca să fii împăcat!

Urmează apoi întrebarea pe care noi o avem aici: Dumnezeu poate fi îndurător față de oameni, însă poate El fi îndurător și față de păcatele lor?

Este cu totul clar - vreau să folosesc o imagine omenească - că dacă unul vine la judecată pentru că a făcut rău, judecătorul poate avea milă de persoană, însă nu de răul pe care l-a făcut acea persoană. Și dacă el este drept, el trebuie să condamne persoana, chiar dacă va ține cont de împrejurările în care s-au petrecut faptele. Dumnezeu este desăvârșit de drept; cu privire la păcat, El nu poate trece nimic cu vederea, El trebuia să judece fiecare păcat. Aici avem cea de a doua parte, partea omului, că fiecare în parte poate veni la Dumnezeu și cum Dumnezeu poate să primească pe fiecare în

parte în prezența Sa - nu numai pentru că El este îndurător sau plin de har, ci pentru că El poate fi îndurător cu fiecare și cu păcatele pe care el le-a făcut.

Găsim apoi, așa cum s-a spus în 1 Ioan 2.2, că El este îndurător față de noi și față de păcatele noastre și că El este îndurător cu oamenii din lume, însă nu spune că El este îndurător și cu păcatele lor. Și cum este posibilă această primă parte, vedem aici. Avem și a doua parte a lucrării Domnului Isus. Pe când Domnul Isus a murit pe cruce, toată judecata lui Dumnezeu a fost vărsată peste El. El a fost făcut păcat și dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută, prin aceea că Dumnezeu a exercitat în El judecata asupra păcatului. Cea de a doua parte însă este că Domnul Isus a purtat păcatele mele în trupul Său pe lemn. Deci, când eu m-am întors la Dumnezeu și am văzut că eram un păcătos pierdut și am venit la Dumnezeu ca să obțin iertare, Dumnezeu putea să Se arate îndurător nu numai față de mine personal, așa cum El invită pe fiecare ca să vină la El, ci Dumnezeu putea să Se arate îndurător și cu privire la păcatele mele, pentru că Domnul Isus a purtat pedeapsa pentru ele. Așadar Dumnezeu nu trebuie să mai pedepsească păcatele mele; Domnul a purtat judecata asupra lor. Este de la sine înțeles că El poate face aceasta numai pentru aceia ale căror păcate au fost purtate de Domnul Isus.

Și apoi vedem marea diferență între ceea ce avem aici în Țapul al doilea și ceea ce am găsit în primul Țap. Este aceeași diferență pe care o găsim pretutindeni în Cuvântul lui Dumnezeu, diferența între dorința lui Dumnezeu față de oameni și ceea ce la sfârșit va fi partea fiecăruia care a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al său, ceea ce nu este totuna. Așa spune Ioan 3.16: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea“ - și aici lumea este cosmosul, universul - „că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“; nu că fiecare are viața veșnică, ci că „fiecare care crede în Domnul Isus“ are viața veșnică.

Și așa spune și 1 Timotei 2.4, că Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Apoi spune că este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Hristos. Și se spune apoi: „... care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți“. Expresia în greacă înseamnă că prețul de răscumpărare este pregătit pentru toți oamenii și deci poate fi partea tuturor. Cu privire la aceasta urmează concluzia că numai aceia pot veni la Dumnezeu, care vin, prin Domnul Isus, căci numai El este mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți. Aceasta este o chestiune importantă.

În creștinătate există două puncte de vedere cu privire la ispășire. Una, susținută chiar de creștini adevărați, neagă învățătura alegerii; se spune că harul este pentru toți. Și unii merg chiar așa de departe, încât spun: toți oamenii vor fi mântuiți. Alții nu merg așa de departe, dar spun: Domnul a purtat păcatele tuturor. Dacă ei merg la pierzare, este numai pentru că nu primesc lucrarea lui Hristos. Ei trebuie numai să o primească.

Celălalt punct de vedere este că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său numai pentru anumite persoane. Când în 1 Timotei 2.4 se spune: „Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți“, asta înseamnă că Dumnezeu vrea ca oameni din toate categoriile să fie mântuiți, din fiecare țară, câțiva din fiecare națiune, o parte din femei, o parte din bărbați, o parte din copii și așa mai departe, din

fiecare categorie. Ei spun: Dumnezeu nu cheamă pe toți oamenii ca să fie mântuiți și aceasta nici nu este intenția Sa.

Cuvântul lui Dumnezeu dă dreptate în parte și unora și altora. Am văzut deja, și aceasta o găsim adeseori în Noul Testament, că Dumnezeu oferă harul Său tuturor oamenilor. El cheamă pe toți: veniți la Mine! Vino să primești pace de la Mine! Dumnezeu a dat pe Fiul Său pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Îndată ce este vorba de Evanghelia liberă, despre mesajul harului lui Dumnezeu, atunci noi putem și trebuie să spunem oricărui om de pe pământ: Dumnezeu te invită ca să fii mântuit și El a dat pe Fiul Său pentru ca tu să poți fi mântuit.

Însă de îndată ce este vorba de lucrarea Domnului Isus și de îndată ce noi vrem să spunem cuiva: Domnul Isus a murit pentru tine personal și a purtat păcatele tale, atunci chestiunea este cu totul alta. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune niciodată că Domnul Isus a purtat păcatele necredincioșilor. Este de la sine înțeles că noi am fost necredincioși, pe când Domnul a murit pentru noi, ba chiar mai mult, noi personal nici nu eram măcar născuți.

Domnul Isus însă a purtat păcatele unui număr restrâns de oameni, nu ale tuturor. Vedem aceasta foarte clar prezentat în acest tablou. Jertfa era pe de o parte pentru Aaron și pentru casa lui și pe de altă parte pentru popor. Este deci clar că nu toți oamenii erau incluși în ea. Nu toți aparțineau casei lui Aaron și nu toți aparțineau poporului Israel. Era acolo o delimitare. Și așa cum am spus deja, dacă citim atenți Cuvântul lui Dumnezeu, atunci vom vedea că acolo se spune foarte clar că Dumnezeu a iubit lumea și că Dumnezeu invită pe fiecare să vină la El, însă nu găsim niciodată că Domnul Isus a iubit sau iubește lumea. Domnul Isus a iubit Adunarea Sa și iubește pe fiecare care aparține Adunării - așadar, pe fiecare care este un copil al lui Dumnezeu. Fiecare poate veni, însă lucrarea Domnului Isus este numai pentru aceia care au crezut în El și au parte de El. El a purtat numai păcatele acelor care nu merg la pierzare.

Nu avem voie să uităm că Domnul Isus nu a fost numai adevăratul Om, ci și adevăratul Dumnezeu. Și din locurile pe care le-am amintit deja, aceasta se recunoaște foarte bine. Cu 1900 de ani înainte ca eu să mă fi născut, Domnul Isus a venit pe pământ și a murit pe cruce. Și totuși Cuvântul lui Dumnezeu îmi spune mie și eu o pot spune cu toată inima: pe când El a mers la cruce, El S-a gândit la mine. Din dragoste pentru mine a mers El la cruce. El este Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine. El a iubit Adunarea (Efeseni 5.25), deși Adunarea nu luase încă ființă. Însă pentru că El era Dumnezeu, El a văzut-o deja așa cum ea va fi și cunoștea pe fiecare care mai târziu va aparține Adunării. Și El a iubit Adunarea și pe fiecare în parte care aparține ei și El Însuși S-a dat pentru ea.

Acesta este adevărul care ne este prezentat aici, prin acest al doilea țap. Nu este suficient că Dumnezeu invită pe fiecare în parte. Nu este suficient că sângele a fost stropit pe capacul ispășirii. Fiecare în parte trebuie să aibă parte de Domnul Isus și Domnul Isus trebuie să fi purtat judecata asupra păcatelor sale, altfel el merge la pierzare veșnică. Și Domnul Isus a purtat păcatele numai ale acelor care Îl vor primi - lucru pe care El ca Dumnezeu atotștiutor îl cunoștea - și așa vor avea parte de El. Aceasta este realitatea pe care o avem aici.

Și este bine că știm lucrul acesta. Dacă noi nu am fi avut acest simbol și acest adevăr care ne este prezentat aici, cum ar fi știut cineva că păcatele îi sunt iertate? Dumnezeu știa, El a văzut lucrarea Domnului Isus. În legătură cu imaginea pe care ne-o dă vițelul, nu găsim un al doilea vițel care să fie trimis în mod vădit ca să ducă păcatele într-un loc pustiu. Și totuși este clar că în acel singur vițel este prezentată toată lucrarea Domnului Isus - nu numai că Dumnezeu a fost satisfăcut, ci s-a împlinit și tot ceea ce era nevoie pentru casa lui Aaron, ca astfel ea să poată cu adevărat sta în prezența lui Dumnezeu. Sper să mă reîntorc la aceasta.

Așa cum am văzut la început, cei doi țapi au fost numiți împreună jertfa pentru păcat, așa cum un singur vițel va fi numit jertfa pentru păcat. În aceeași clipă, când dreptatea lui Dumnezeu era satisfăcută prin lucrarea Domnului Isus, prin aceea că El a judecat păcatul și păcatele în El, Domnul Isus a purtat pedeapsa mea; căci judecata era pedeapsa mea, pentru că El a luat păcatele mele asupra Sa și S-a făcut păcat pentru mine. Dumnezeu a fost așadar pe deplin slăvit și satisfăcut, încât El era în stare să ofere acum harul. Și El a mai văzut că Domnul Isus a purtat păcatele mele acolo în această judecată, astfel încât El a putut să fie îndurător față de mine și față de păcatele mele.

Însă acum avem aici diferența dintre fiii lui Aaron și israeliții înșiși. Aici, în această imagine, vedem că Aaron singur trebuia să intre în Locul Preasfânt și nimeni altul nu avea voie să fie alături, atunci când el săvârșea lucrarea. Cum putea cineva să fie alături atunci când se rezolva problema păcatului? Aceasta putea fi numai o chestiune între Dumnezeu și Domnul Isus. Dumnezeu a lucrat chiar ca un întuneric să vină peste toată țara, astfel încât nici un om n-a putut să pătrundă în ceea ce se petrecea între Dumnezeu și Domnul Isus. Nici unul nu avea voie să vadă și nici unul nu avea voie să primească vreo impresie despre ceea ce L-a costat aceasta pe Domnul Isus, ce a suferit El acolo pe cruce. Problema păcatului, problema vieții și ascultării, da, toate problemele au fost rezolvate acolo. Ele puteau fi rezolvate numai între Dumnezeu și acest singur Om și nici o creatură nu avea voie să fie alături. Cine ar fi putut înțelege aceasta? Însă Dumnezeu a văzut-o.

Și când fiii lui Aaron au exercitat mai târziu slujba preoției, ei au intrat în Locul Sfânt. Așa cum am văzut, când Domnul Isus a săvârșit lucrarea pe cruce, perdeaua s-a rupt, astfel încât Locul Sfânt și Locul Preasfânt au devenit o singură încăpere și Locul Sfânt în care noi, preoții nou testamentali, intrăm ca să exercităm slujba preoției, a devenit una cu locul în care locuiește Dumnezeu și în care este scaunul Său de domnie.

Deci, când intrau în Locul Sfânt, fiii lui Aaron vedeau acolo sângele. Ei au văzut că sângele a fost adus înaintea lui Dumnezeu și a fost stropit de șapte ori pe pardoseala pe care ei stăteau. Dacă aceasta nu ar fi fost suficient, atunci ei ar fi murit îndată. Însă faptul că nu au murit și faptul că ei puteau sta acolo lângă sânge era pentru ei dovada că lucrarea a fost desăvârșită - nu numai cu privire la slăvirea lui Dumnezeu, ci și cu privire la salvarea lor și la problema păcatelor lor. Și astfel ei nu mai aveau nevoie de nici o altă dovadă pentru faptul că această parte a lucrării a fost împlinită.

Pentru Israel, însă, pentru popor, nu era așa. Când au știut israeliții că Dumnezeu a primit jertfa și că a fost satisfăcut prin sângele pe care Aaron l-a dus înăuntru? Ei au știut-o numai în momentul când Aaron a fost văzut afară.

Acesta era semnul că lucrarea a fost primită; căci dacă Dumnezeu nu ar fi primit sângele, atunci Aaron ar fi murit acolo în prezența lui Dumnezeu. Noi știm ce înseamnă aceasta în sens profetic și anume că poporul Israel numai atunci va ști că Dumnezeu a primit jertfa Domnului Isus, când El va veni din cer și ei Îl vor vedea. Atunci rămășița credincioasă va spune ceea ce noi citim în Isaia 53. Noi citim adeseori acest capitol ca pentru noi, da, avem voie să facem aceasta. Însă profetic este vorbirea rămășiței, ceea ce va spune ea când Domnul Isus va veni din cer. Abia atunci ei vor ști că Dumnezeu a primit jertfa și că le-a iertat cu adevărat păcatele. Până în momentul acesta, după transformare, rămășița credincioasă nu va avea cunoștință că păcatele ei sunt iertate.

Noi avem totuși libertatea să mergem în Locul Sfânt și, când mergem înăuntru, atunci vedem sângele. Vedem că lucrarea este desăvârșită, că Dumnezeu nu ne judecă. Noi putem merge înăuntru, ori de câte ori dorim.

Și în al doilea rând, este foarte important că Domnul Isus a trimis din cer „Duhul adevărului“, ca să ne spună ce loc ocupă El acolo. El spune în Ioan 16 că El va trimite pe Duhul Sfânt, care va mărturisi despre slava Sa, care va lua din ceea ce este al Său și ne va face cunoscut. Și Duhul Sfânt a venit și ne-a făcut cunoscut că Domnul Isus stă pe scaunul de domnie la dreapta lui Dumnezeu, că Dumnezeu L-a înălțat peste toate puterile. Lucrarea Domnului Isus este așa de mare, încât Dumnezeu este slăvit prin ea. Pentru aceasta, Dumnezeu I-a dat un loc la dreapta Sa. Noi știm că Dumnezeu este satisfăcut prin lucrarea Domnului Isus și noi putem deci veni liberi la Dumnezeu, pentru că toate au fost aduse în ordine. Însă, așa cum s-a spus, Israel va vedea aceasta abia atunci când Domnul Isus va veni din cer, pentru că ei nu pot intra în Locul Sfânt și nici nu au primit Duhul Sfânt și nu-L vor primi niciodată, așa cum L-am primit noi, după ce am crezut Evanghelia - acest Duh, care împreună cu duhul nostru, mărturisește că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Însă Dumnezeu a lăsat scris și pentru noi, ce era necesar pentru Israel cu privire la poziția sa; cei doi țapi, unul al cărui sânge era dus înăuntru, iar cel de-al doilea, care ducea afară păcatele, așa că poporul putea vedea că păcatele lor sunt îndepărtate. Învățăm deci din ceea ce de fapt nu vorbește despre noi, însă întreg adevărul despre împăcare îl putem vedea în tot ceea ce este cuprins în acest singur vițel. Vedem cele două părți ale lucrării. Dumnezeu este satisfăcut prin sângele care a fost adus înaintea Lui și păcatele noastre sunt îndepărtate, pentru că Hristos le-a purtat judecata, așa că Dumnezeu poate fi îndurător. Domnul Isus este ispășirea pentru noi și pentru păcatele noastre și chiar pentru lume, însă nu pentru păcatele ei; nu este ispășire pentru aceia care L-au lepădat și care nu L-au primit și nici nu-L vor primi.

Aceasta este o realitate minunată, pe care poporul o putea vedea. Aaron mărturisea toate păcatele pe capul țapului. Ce liniște dă aceasta conștiinței noastre, când învățăm să înțelegem lucrarea de ispășire! Noi știm din Cuvântul lui Dumnezeu că păcatele nu vor fi iertate dacă ele nu sunt mărturisite. Dumnezeu nu iartă niciodată un păcat care nu va fi mărturisit și chiar la oameni situația nu este altfel. Acest principiu îl avem în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“. Niciodată Dumnezeu nu va primi un păcătos ale cărui păcate nu sunt recunoscute înaintea Lui și niciodată Tatăl nu va ierta păcatele unui copil al Său, dacă ele nu vor fi mărturisite! Și noi de asemenea

să nu iertăm până ce nu este o mărturisire, căci acesta este un principiu dumnezeiesc.

Însă nu vreau să vorbesc despre noi credincioșii, ci despre ceea ce aceasta a însemnat pentru noi, atunci când noi eram păcătoși. A însemnat că, atunci când cineva vine la Dumnezeu ca să obțină iertarea păcatelor, el trebuie nu numai să creadă, ci trebuie ca el să vină la Dumnezeu și să-I spună că este un păcătos, că a făcut multe fapte care sunt în contradicție cu drepturile pe care Dumnezeu le are asupra lui și că Dumnezeu este drept când îl judecă. Aceasta este o realitate foarte importantă, chiar cu privire la Evanghelia care va fi vestită. Mulți vestesc că Domnul Isus a murit pentru toți și chiar că El a purtat păcatele tuturor - și: „Voi trebuie numai să primiți și atunci veți fi mântuiți.“ Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu spune aceasta. Versetul pe care l-am citat - 1 Ioan 1.9 - ne spune foarte clar: „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.“ Aceasta se potrivește nu numai pentru credincioși; este un principiu al tuturor acțiunilor lui Dumnezeu și în toate relațiile lui Dumnezeu cu oamenii. Și nici un păcătos nu poate fi mântuit, dacă nu vine la Dumnezeu și nu își recunoaște păcatele - și aceasta înseamnă că el a venit în lumina lui Dumnezeu și acolo a văzut că este un păcătos.

Aspectul relațiilor dintre Dumnezeu și oameni este foarte însemnat și l-am putea găsi și în alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu. Repet: dacă în Locul Sfânt ar fi fost dus numai sângele primului țap, deci dacă lucrarea Domnului Isus ar fi avut numai această parte, că Dumnezeu ar fi fost satisfăcut cu privire la omenire și cu privire la păcat, numai cu aceasta nu ar fi fost nici un om mântuit. Știm bine că atunci când Dumnezeu roagă stăruitor pe oameni: „Veniți să vă împăcați cu Mine!“, nu vine la El nici un om. Cuvântul lui Dumnezeu spune: nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu, nici unul măcar. Nici eu nu am căutat pe Dumnezeu. Nici unul dintre noi nu a căutat pe Dumnezeu. Dumnezeu Însuși o spune: veniți să vă împăcați cu Mine! Asta înseamnă că Dumnezeu spune: inima ta este dușmănoasă față de Mine. Tu ești un dușman al Meu, tu Mă urăști! Și oamenii nu vor să știe aceasta. Însă Dumnezeu, care cunoaște inimile, spune aceasta fiecăruia. Eu vreau să împac inima ta, adică să scot afară dușmănia. Și în ce mod vrea Dumnezeu să facă aceasta? Citim aceasta în Ioan 3. Acolo spune Domnul Isus: „dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăție.“ Altfel el nu poate obține binecuvântările și nu poate să vadă vreodată împărăția lui Dumnezeu și nici să intre în ea.

Aceasta este lucrarea care trebuia făcută în continuare, pentru ca un păcătos să poată obține schimbarea necesară și iertarea păcatelor. Duhul Sfânt lucrează în conștiința unui om și-l face să vadă cine este el și că el nu poate să stea înaintea lui Dumnezeu, că el este un păcătos pierdut. Spălarea cu apă constă în aceea că Duhul Sfânt folosește Cuvântul în inima și în conștiința omului, așa că omul se vede în lumina Cuvântului: sunt pierdut! Și atunci el este pregătit ca să-și recunoască păcatele înaintea lui Dumnezeu. Atunci el merge la Dumnezeu și spune: Eu sunt un păcătos pierdut! Dacă Tu ești drept, Tu trebuie să mă arunci în iad... Și atunci avem, ceea ce este un principiu în Cuvântul lui Dumnezeu, că El, în dreptatea Sa poate să-l ierte.

Urmează apoi o mare întrebare. Când noi am venit la Dumnezeu și ne-am recunoscut păcatele, am mai știut noi atunci toate păcatele pe care le-am făcut? Credeți că niciodată nu ați făcut păcate la care să nu vă fi gândit niciodată? Lăsați să ne cercetăm încă o dată în lumina Cuvântului lui

Dumnezeu. În 1 Ioan 3.4 ni se spune ce este păcat. Păcatul este fărădelege și fărădelegea este păcat. Asta înseamnă că fiecare cuvânt pe care îl rostește omul fără ca Domnul să i-l fi poruncit este păcat. Orice faptă pe care o face un om fără să poarte pecetea autorității lui Dumnezeu este păcat. Și orice gând pe care îl are un om, pe care nu i l-a poruncit Dumnezeu, este păcat. Aceasta este fărădelege: să treci cu vederea autoritatea pe care Dumnezeu o are asupra noastră. Atunci înțelegem ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, „Căci nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar“ (Romani 3.12) și „toate întocmirile gândurilor din inima sa sunt toată ziua numai spre rău“ (Geneza 6).

Un om neîntors la Dumnezeu, unul care a refuzat să fie ascultător și să creadă, a făcut el vreodată o faptă din ascultare față de Dumnezeu și nu din propria voie? A vorbit el vreodată un cuvânt, dacă a vorbit, pentru că Dumnezeu i l-a spus și a avut el vreodată gânduri, pentru că i-a spus Dumnezeu că trebuie să le aibă? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: nu! El spune: „Căci nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu“ și: „toate întocmirile gândurilor inimii sale sunt în fiecare zi îndreptate numai spre rău“. Câte păcate am făcut eu atunci în viața mea, înainte ca eu să mă fi întors la Dumnezeu? Nu vreau acum să vorbesc despre timpul acela. Cât de multe cuvinte am rostit eu? Toate aceste cuvinte au fost păcate. Câte fapte am făcut eu? Toate aceste fapte au fost păcate. Știam eu toate faptele mele, cuvintele mele, gândurile mele? Și totuși Cuvântul lui Dumnezeu spune ca un principiu: fără mărturisire nu este iertare.

Ce har minunat este atunci ceea ce găsim aici! Vedem acolo pe marele preot și știm că el este Domnul Isus; El vine aici, la țapul cel viu. Și Aaron pune mâinile sale amândouă pe capul țapului celui viu și mărturisește asupra lui toate nedreptățile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care ei au păcătuit. Când israeliții nu mai știau păcatele lor - simbolic Aaron le știa și el le mărturisea. Aceasta este minunat!

Noi, care am venit la Dumnezeu ca să mărturisim că am fost păcătoși, nu am putut să mărturisim toate păcatele noastre. Însă de îndată ce Dumnezeu vede în conștiința noastră înclinarea noastră de a mărturisi totul înaintea Lui, El ne socotește nouă lucrarea Domnului Isus. El știa că noi vom veni și „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn“. Și nu numai atât, El le-a mărturisit pe toate înaintea lui Dumnezeu, așa că Dumnezeu poate acum, liber, să ierte, poate ierta toate păcatele mele, chiar dacă eu nu le pot mărturisi pe toate, pentru că nu le știu pe toate și multe, pe care le-am știut, le-am și uitat deja.

Ce har minunat! O! pe când Domnul Isus a murit pe cruce, El a purtat păcatele mele și El le-a purtat nu ca pe o mare mulțime de păcate, amestecate la un loc într-un pachet. El a purtat pedeapsa pentru fiecare păcat în parte, El a simțit fiecare păcat în parte. Când El spune în Psalmul 40: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele... Sunt mai numeroase decât perii capului meu“, acolo nu a fost o masă mare de păcate adunate la un loc. El a văzut pe fiecare în parte; pentru că El era Dumnezeu atotștiutor, El putea face aceasta. El a mărturisit fiecare păcat înaintea lui Dumnezeu - toate miile de păcate pe care eu le-am făcut înainte ca eu să fiu credincios și după ce eu m-am întors la Dumnezeu; căci Domnul Isus nu numai că a purtat păcatele pe care eu le-am făcut înainte de întoarcerea mea la Dumnezeu - mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, nu! - el a purtat și păcatele pe care eu le-am făcut după aceea și El a purtat și păcatele pe care eu, dacă Domnul nu vine chiar acum, le voi face din nefericire. El le-a purtat judecata și El le-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu, pe fiecare în parte, așa că încă de atunci El a făcut deja ispășirea

pentru mine, pe care mă știa că Îl voi primi. Așa știu eu că în momentul în care am venit la Dumnezeu, El poate să fie îndurător față de mine și față de păcatele mele, căci cu 1900 de ani mai înainte Domnul a purtat deja judecata lor și El le-a mărturisit pe toate înaintea lui Dumnezeu.

Nu este aceasta o realitate minunată? Când acum un păcătos vine la Dumnezeu și a uitat multe păcate, Dumnezeu îi iartă totuși toate păcatele, căci Dumnezeu vede în conștiința lui că el este pregătit ca să le mărturisească pe toate, pentru că Domnul Isus deja le-a mărturisit și dreptatea lui Dumnezeu a fost astfel satisfăcută.

Poporul lui Dumnezeu stătea acolo și vedea pe Aaron lângă țăp; căci aceasta nu se petrecea în Locul Sfânt, ci în afară și poporul care nu-și mai cunoștea păcatele, vedea că Aaron le mărturisea pe toate. Și apoi acest țăp era dus într-un ținut pustiu, un ținut mult în afara taberei, de unde el niciodată nu mai putea veni înapoi, așa că ei știau că păcatele lor nu mai sunt acolo. Ele au fost duse departe și niciodată nu vor mai veni înapoi. Vă puteți imagina ce ușurare era aceasta pentru fiecare israelit care era acolo, îngrijorat de păcatele sale, că el vedea păcatele sale asupra țăpului și știa că ele nu vor mai veni niciodată înapoi!

Însă pentru israeliți această bucurie era scurtă. În epistola către Evrei citim că pentru israeliți această zi din fiecare an era numai o amintire a păcatelor; căci ei știau că și anul trecut au stat aici, și acum doi ani, iar acum trebuie să stea iarăși și anul viitor din nou. Deci, păcatele până în clipa de față au fost îndepărtate, însă acelea pe care ei le vor face peste un minut rămân prezente.

Când însă privim la cruce și vedem acolo pe Domnul Isus și ascultăm mărturia Duhului Sfânt, așa cum de exemplu o găsim în 1 Petru 2.24 „... El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn,” atunci știm că „toate, absolut toate păcatele mele le-a îndepărtat sângele Său.” Evrei 10.14 ne spune că „printr-o singură jertfă El ne-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna,” că începând din momentul în care noi suntem părtași lucrării Domnului Isus, nu se mai găsește nici o secundă în care să fie vreun păcat între mine și Dumnezeu, pentru că Domnul Isus le-a purtat pe toate și le-a dus într-o țară îndepărtată, de unde ele nu vor mai veni niciodată. El a murit, încărcat cu păcatele mele. El a înviat și El nu mai are păcatele mele asupra Sa. Unde au rămas ele? El este la dreapta lui Dumnezeu și acolo El nu mai poartă păcatele mele. Păcatele mele au rămas în moarte. Ele nu vor mai apărea niciodată, așa cum spune Scriptura; Dumnezeu le-a aruncat înapoia Sa (Isaia 38.17), în marea uitării veșnice, așa că Dumnezeu nu Se mai gândește niciodată la păcate. Ele au fost aruncate într-o mare, de unde ele nu vor mai ieși niciodată la iveală și aceasta numai pentru că Domnul Isus le-a purtat.

Aceasta este partea a doua a Evangheliei. În primul rând am văzut ceea ce este o Evanghelie liberă. Aceasta este o invitație pentru fiecare: vino la Dumnezeu! Aici vedem ceea ce este o Evanghelie deplină. Aceasta este o iertare desăvârșită a păcatelor, a tuturor păcatelor, eliberare deplină de orice judecată. „Deci nu mai este nici o condamnare pentru aceia care sunt în Hristos Isus”, pentru că prin credință au primit pe Domnul Isus, după ce și-au recunoscut păcatele înaintea lui Dumnezeu.

Însă așa cum s-a spus, marele preot mărturisea numai păcatele poporului și nu ale altora, așa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, că Domnul Isus, „a

purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn“. Lucrul acesta este foarte important. Vreau să citesc un loc din Noul Testament, din care reiese clar cum putem vesti Evanghelia. Citim în Matei 1.21: „Și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lor.“ Însă nu fiecare aparține poporului Său. În Matei 20.28 avem un al doilea loc: „Nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“ - nu pentru toți, ci pentru mulți. Și cuvântul grecesc înseamnă aici, că acei mulți au parte de această lucrare. În 1 Timotei 2, unde se spune că Domnul Isus „S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți“ expresia este puțin altfel. Acolo înseamnă că pentru toți este pregătit să poată avea parte de această răscumpărare, și nu că au parte. Însă ei ar putea avea parte de ea.

Ca să explic aceasta, vreau să povestesc ce a făcut odată un frate bogat acum 100 de ani în Anglia. El avea multe moșii și deci mulți arendași și el a anunțat - era un an rău - că oricine va veni la el într-o anumită zi înainte de ora 12, va obține o chitanță pentru moșia sa, fără să plătească. Chitanțele pentru toate moșiile stăteau acolo și oricine venea putea să ia în primire chitanța sa. Însă numai unul a venit și el a primit-o. Ceilalți însă n-au venit pentru că ei nu au crezut.

Acum vedem diferența. Chitanțele erau pregătite pentru toți, însă numai unul a obținut-o. Cuvântul lui Dumnezeu ne face să înțelegem într-adevăr că noi nu știm ale cui păcate le-a purtat Domnul Isus, înainte ca noi înșine să fi venit la El și să fi primit pe Domnul Isus.

Am vorbit odată cu un tânăr calvinist, care lucra la mine în birou. El trebuia să facă spre seară o călătorie cu unchiul său și eu l-am întrebat: „Rudolf, dacă unchiul tău va conduce autoturismul într-o groapă și voi amândoi veți muri, știi tu încotro vei merge?“ Atunci El a spus: „Tatăl meu spune că noi nu putem ști acest lucru, căci noi nu știm dacă facem parte dintre cei aleși.“ Tatăl său este acum la Domnul, nu mă îndoiesc de aceasta. El era bătrânul unei biserici. Eu l-am cunoscut bine și sunt pe deplin convins că el a fost născut din nou. Însă el nu știa aceasta. El gândea că nu se poate ști dacă ești născut din nou, pentru că nu tu știi dacă ești ales. Atunci am luat Biblia mea și am citit adresele diverselor scrisori, de exemplu cea către Efeseni: „către sfinții și credincioșii în Hristos Isus.“ Cum știa apostolul că ei erau sfinți și credincioși în Hristos Isus, dacă nu se poate ști că cineva este un creștin? Am ajuns deci la scrisoarea către Tesaloniceni și acolo apostolul scrie: „Știm, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.“ Eu am spus: Crezi tu că apostolul Pavel a fost în cer și acolo a examinat cartea cu deciziile lui Dumnezeu, încât el putea ști că tesalonicenii sunt aleși? Nu, aceasta el nu o putea crede. Eu am spus: „Nici eu nu cred. Însă când tatăl tău gândește că nu poți fi sigur că cineva este ales, cum putea ști apostolul Pavel că tesalonicenii erau aleși?“ El a spus: „Eu nu știu.“ Eu i-am zis: „Este totuși foarte simplu; căci spune în continuare: „prin aceea că ați primit cuvântul“ (versetul 6). Pentru că ei au primit Cuvântul, apostolul știa că ei erau aleși; căci dacă nu ar fi fost aleși, ei nu ar fi primit Cuvântul. Domnul Isus știa cine Îl va primi.

Aceasta ne face clar ceea ce noi putem numi Evanghelie. Când eu văd înaintea mea un necredincios, eu nu știu dacă Domnul Isus i-a purtat păcatele. Când el se va întoarce la Dumnezeu, da, însă până atunci nu. Și Dumnezeu nu spune niciodată unui necredincios că Domnul Isus a murit pentru el - în afară de sensul că El a murit, pentru ca el să poată fi mântuit, așa cum vedem simbolic în primul țap, însă niciodată în acest al doilea sens,

că Domnul Isus a purtat păcatele sale. Când Dumnezeu vorbește unui necredincios, atunci El ne spune: tu ești un păcătos pierdut și Eu trebuie să te judec, tu ești pe drumul spre iad, iar Eu trebuie să fiu drept și Eu te voi arunca în iad; căci tu ești un păcătos și dușmanul Meu. Însă când un păcătos recunoaște aceasta, când Duhul Sfânt i-a luminat conștiința în lumina lui Dumnezeu, așa că acest om vede că el este pierdut și merge la Dumnezeu și-I spune: eu sunt un păcătos pierdut, atunci îi spune - și nu mai înainte -: Însă Eu am trimis pe Fiul Meu pentru păcătoșii pierduți și El a murit, așa că fiecare poate să fie mântuit. Și când atunci el primește pe Domnul Isus prin credință, atunci și nu mai înainte, Dumnezeu spune: Eu îți iert păcatele, căci Fiul Meu a purtat judecata asupra lor, așa că toate păcatele tale au fost îndepărtate.

Și când eu spun unui necredincios, și cât de des se petrece din păcate aceasta: „Domnul Isus a purtat păcatele tale în trupul Său pe lemn“ - de ce mai trebuie acest om să se întoarcă la Dumnezeu? Dacă Domnul Isus i-a purtat păcatele, atunci el nu mai trebuie să se pocăiască! O, eu am auzit în Olanda mulți oameni spunând: „Da, dacă cineva este ales, acela ajunge în cer, iar dacă cineva nu este ales, ajunge în iad. La aceasta nu se poate schimba nimic. De aceea noi nu ne îngrijim de lucrul acesta. Dacă noi suntem aleși, vom ajunge acolo; dacă nu suntem aleși, noi vom merge la pierzare.“ Noi știm cum este inima omenească. De aceea este așa de bine să citim exact ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu și să recunoaștem adevărul Evangheliei.

Cineva nu este de nici un ajutor unui necredincios când îi spune: „Domnul Isus a purtat păcatele tale“ și nu se știe dacă este adevărat. Dumnezeu nu spune aceasta niciodată unui necredincios. Noi putem spune celor necredincioși: „Tu ești un păcătos pierdut. Însă Dumnezeu te cheamă, pentru ca tu să te împaci cu El. Dumnezeu te cheamă și El vrea să-ți schimbe inima. El vrea să îndepărteze caracterul rău din inima ta. El vrea să te mântuiască și El a dat pe Domnul Isus, așa că El o poate face.“ Când acest păcătos vine și se recunoaște astfel, atunci noi avem dovada că Duhul Sfânt i-a atins conștiința și atunci Dumnezeu îi spune: „Eu am trimis pe Fiul Meu.“ Și noi îi putem spune - când el vede într-adevăr vina păcatului său și o mărturisește lui Dumnezeu - că Domnul Isus a murit pentru păcătoși. Crede în El și vei primi iertare pentru păcatele tale, așa cum citim în Faptele Apostolilor 16, unde acest bărbat întreabă: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?“ Această întrebare a fost dovada că el a realizat că era un păcătos. Eu nu întreb: cum pot să fiu eu mântuit? atâta timp cât eu gândesc că nu sunt un pierdut. Eu strig după mântuire, numai când văd că sunt pierdut. Și pentru că omul acesta a văzut că el era pierdut și a întrebat: „Ce trebuie să fac, ca să fiu mântuit?“ apostolul Pavel nu spune ca Petru către iudei: „pocăiți-vă!“ Acest om era pocăit. De aceea Pavel îi spune: crede în Domnul Isus și vei fi mântuit. Acesta este răspunsul cel corect.

În Faptele Apostolilor capitolul 2 și 3, apostolul Petru nu spune însă iudeilor: credeți în Domnul Isus!, ci; pocăiți-vă și credeți!, iar când s-au pocăit, ei trebuiau să primească pe Domnul Isus prin credință.

Aceasta este ceea ce găsim aici la sfârșit. Cuvântul lui Dumnezeu întărește lucrul acesta. În această zi a ispășirii, iudeii vedeau cum Dumnezeu a rânduit mai dinainte măsuri sigure, din pricina păcatelor lor și cu privire la păcatele lor a adus totul în ordine. Noi vom gândi că ar fi putut fi o zi de bucurie pentru ei. Însă citim aici: „În luna a șaptea, a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele și să nu faceți nici o lucrare, nici cel născut în casă, nici străinul care locuiește în mijlocul nostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă

curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea DOMNULUI“ (Levitic 16.29-30).

Aceasta este de asemenea un avertisment foarte serios pentru noi. Și noi suntem în pericol, când vedem că cineva se întristează de păcatele sale, încercând să-l scoatem din această stare pe cât de repede posibil și asigurându-l: păcatele tale sunt iertate. Este însă bine, când cineva se găsește în această stare. Cu cât mai mult își vede păcatele, cu atât mai mult va fi mai aproape de pace. Cu cât mai puțin, mai superficial își vede cineva păcatele, tot atât de superficială va fi și pacea sa. Cu cât mai adânc se vede cineva că este pierdut, cu atât mai adâncă va fi pacea conștiinței sale după aceea și cu atât mai multă dragoste față de Domnul va fi în inima lui. Adeseori s-a văzut, când oamenii aud și primesc Evanghelia numai la suprafață - de fapt, se spune că „Domnul a adus totul în ordine, tu trebuie numai să primești“ - că aceștia au devenit creștini superficiali, care nu au mers realmente cu Domnul pe drumul lor, care nu au o pace adâncă în inimă și nici o dragoste adâncă față de Domnul Isus. Cunoaștem însă istorisirea din Luca 7: „Păcatele ei cele multe sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin“ (versetul 47).

Aceasta ne aduce la un punct care este puțin în afara subiectului nostru, dar care în acest context este totuși important. Să ne gândim la valoarea cuvintelor din 2 Corinteni 5.10: „Noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos“. Am auzit că unii credincioși spun: aceasta nu poate fi adevărat pentru noi! Păcatele noastre au fost deja îndepărtate. Nu se poate deci ca noi să trebuiască să fim descoperiți din nou. Și când am dovedit că aceasta se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ei s-au temut. Însă când înțelegem cu adevărat ceea ce găsim acolo, atunci putem avea numai bucurie și să dorim ca și apostolul Pavel ca să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Am văzut că Domnul Isus a purtat toate păcatele noastre. Domnul Isus a purtat deci păcatele mele și, când eu voi veni înaintea scaunului de judecată, nu va mai fi nici o condamnare. Însă credeți dumneavoastră că eu nu voi dori să văd cât de mult a făcut Domnul pentru mine? Eu știu, El a purtat milioane de păcate pentru mine. Eu cunosc multe păcate din viața mea și eu știu că El le-a purtat pe toate. Însă nu credeți dumneavoastră că doresc să pot cunoaște întreaga măsură a dragostei Sale, să văd cât de mult a făcut El pentru mine, cât de multe păcate mi-a iertat Dumnezeu? Și aceasta eu o voi experimenta abia atunci când voi sta înaintea scaunului de judecată. Atunci voi vedea că nu au fost numai milioane, ci probabil miliarde de păcate. Și eu voi recunoaște cât de murdare au fost aceste păcate. El mă va lăsa să le văd, iar eu voi recunoaște că El a purtat judecata lui Dumnezeu asupra tuturor acestor păcate. Atunci eu voi înțelege cât de mare este harul Său, cât de mare este dragostea Sa, îndurarea Sa, cât de multă răbdare a avut El cu mine, înainte și după ce eu am fost adus la Hristos, câtă milă mi-a arătat El înainte de venirea mea la El și după aceea. Credeți dumneavoastră că eu nu doresc ziua când mă voi înfățișa înaintea scaunului de judecată și abia acolo eu voi putea înțelege tot ceea ce El a făcut pentru noi? Dragostea Sa nesfârșită, răbdarea Sa fără margini, mila Sa nemărginită, mărimea dragostei Sale și toate durerile, prețul pe care El l-a dat pentru noi? Nu, cine cunoaște lucrarea Domnului Isus, cine este conștient că Domnul Isus a purtat toate păcatele sale, acela nu poate decât dori momentul acela, ca să primească mai multă dragoste pentru El, să aibă mai multă admirație, mai multă închinăciune.

Și încă ceva. Să luăm bine seama la acest cuvânt. Am întâlnit deseori credincioși care au devenit iarăși fricoși și, când au păcătuit - ce trist este aceasta - și-au pierdut pacea. Să cercetăm ce spune cuvântul aici: „Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate fărâdelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei“. Dacă Domnul Isus ar fi mărturisit acolo 99 la sută din păcatele mele, unde aș fi eu în veșnicie? În iad! Un păcat este de ajuns ca să fii condamnat pentru veșnicie. Însă El le-a purtat pe toate, fără deosebire. Și când eu mai păcătuiesc - ce trist este acesta - faptul acesta nu mai are nimic cu mântuirea mea. În momentul în care eu am primit pe Domnul Isus prin credință, lucrarea Domnului Isus îmi este socotită și toate păcatele mele au fost îndepărtate. Când a purtat Domnul Isus păcatele mele? Pe când eu n-am făcut încă nici unul. El însă le-a purtat deja de atunci în trupul Său. El a purtat păcatele pe care eu le-am făcut înainte de venirea mea la El; pe acelea care eu, dacă Domnul nu va veni în minutul următor, din nefericire le voi mai face. El le-a purtat pe toate, „nu mai este nici o condamnare pentru aceia care sunt în Hristos Isus“.

Când eu văd o asemenea dragoste, o dragoste care este așa de mare, care a adus mai dinainte totul în ordine, ca astfel eu să nu mai merg la pierzare și care „a purtat pedeapsa în trupul Său“ pentru aceste păcate - mă va face aceasta indiferent față de păcat?

Nu, harul nu te va face ușuratic. Cine cunoaște cu adevărat harul - nu vorbesc de un necredincios a cărui fire păcătoasă poate auzi despre har și poate spune: acum eu pot face ce vreau - dar unul care a experimentat cu adevărat harul în inima sa, acela se pleacă. Nu este nimic altceva care să ne smerească și să ne facă să urâm păcatul, decât recunoașterea unui astfel de har. El a adus totul în ordine și nu ne reproșează nimic, nici chiar când păcătuim. Harul pe care l-a primit cineva, îl duce pe acesta în slavă. Aceasta dă o liniște conștiinței noastre, care nu poate fi tulburată. Aceasta dă o pace ce nu se va clătina niciodată; căci mi se spune: totul este sigur! Toate, toate păcatele mele au fost șterse de sângele Său. Și aceasta aduce admirație și mulțumire în inimile noastre, pentru un Dumnezeu care S-a gândit astfel la păcătoși, care a adus totul într-o așa ordine și pentru un Mântuitor care a fost gata să poarte judecata tuturor acestor păcate, în așa fel încât pentru noi nu mai este nici o condamnare.